

Миротворчість: Божа мудрість у вирішенні конфліктів.

Відеолекція 17: Смиренне зізнання

Браян Де Кук

Знову радий вітати вас на нашому курсі «Миротворчість: Божа мудрість у вирішенні конфліктів». У цій лекції ми поговоримо про сповідання гріха. Ми знаходимося в середині трикутника примирення. Як ви пам'ятаєте, він має три сторони – протистояння в любові, смиренне сповідання і вільне прощення.

На минулому занятті ми говорили про протистояння гріху, а тепер звернемо увагу на те, що нам випала нагода сповідати свій гріх. Наш гріх був викритий, а коли гріх викритий, з'являється можливість для преображення, тобто можливість постати перед Господом із тим, що було викрито, і попросити Його пробачити нам і змінити. Викриття — це можливість замислитися про свої шляхи.

У книзі Аггея 1:7 ми читаємо: «Тому й каже Господь Саваот: Зверніть вашу увагу на те, як вам ведеться!»

Викриття гріха оголює стан нашого серця. Звернемо увагу на три види реакції на викриття. Через ці реакції можуть проявитися три стани серця.

Перший стан серця, я називаю «озлобленим серцем». Це серце, яке ображене, схильне до конфронтації, відмовляється сповідувати або визнавати гріх.

Другий вид стану серця я називаю «відкритим». Це серце ще може заперечувати існування гріха, але воно готове до діалогу й обговорення ситуації. Потрібно визнати, що іноді, коли ми приходимо до когось, щоб розповісти про його гріх, існує ймовірність того, що ми можемо помилятися. Коли ми йдемо до людини з очікуванням, що та зізнається в гріху, в якому ми її викриваємо, а вона заперечує, що скоїла його. Може здаватися, що ця людина чинить нам опір і в неї черстве серце. Якщо ж ми підемо в душі лагідності та приділимо час тому, щоб вислухати людину, то почувши її думку на те, що сталося під час конфлікту, можливо, зможемо погодитися з нею. Діючи в душі любові та примирення, ми дамо людині з відкритим серцем можливість обговорити ситуацію і не обов'язково, що їй доведеться погоджуватися з тим, що вона скоїла гріх.

Третій вид відповіді на викриття гріха. **Третій стан серця - я називаю «розбитим серцем».**

Коли людина журиться через викриття гріха, в її розбитому серці може перебувати два види смутку.

Апостол Павло дав їм такий опис: «Бо хоч і засмутив я вас посланням, та не каюся, хоч і каюся, оскільки бачу, що послання, хоч і тимчасово, засмутило вас; тепер я радію не тому, що ви були засмучені, а тому, що засмутилися на покаяння. Бо ви по-Божому засмутилися, щоб ні в чому не зазнати втрати через нас. Адже смуток, що по-Божому, приносить покаяння на спасіння, — ним не слід журитися, а смуток світу спричиняє смерть. Саме це засмучення по-Божому, — дивіться, яку старанність у вас викликало, яке виправдання, яке обурення, який страх, яке бажання, яку ревність, яку відплату! У всьому ви показали себе чистими в справі» (2-е до Коринтян 7:8-11).

Перший вид Павло назвав «смуток світу». Другий - «смуток, що по-Божому».

Різниця між ними очевидна. Смуток, що по-Божому, приносить покаяння, яке веде до спасіння і, в результаті, не залишає жалю. Смуток світу приносить смерть. Смуток світу - це смуток, який присутній тільки тому, що мої гріхи розкриті, і мені соромно. Або я шкодую про те, чого мені коштував мій гріх, але мій смуток зосереджений всередині мене. Я просто шкодую сам себе.

Засмучення по-Божому, навпаки, змушує діяти. Воно приносить покаяння. Цей смуток змусить мене звернутися до Господа і до принципів вогню миру. Я матиму бажання змінити свої шляхи, змінити напрямок і примиритися, спочатку з Господом, а потім з тими, проти кого я згрішив.

Цей порядок примирення надзвичайно важливий, тому що ми - християни, які вірять у богонатхненність Біблії, можемо думати, що вже досить добре знаємо, чого вимагає від нас Слово Боже з питань взаємовідносин із нашими ближніми, і можемо піти до свого брата, щойно зрозуміємо, що образили його. Ми зможемо сповідувати свій гріх, примиритися з братом і при цьому забути про те, що наш гріх образив Бога. Однак, примирення у стосунках із Богом важливіше за стосунки з братом. Тому що саме з наших стосунків з Отцем виникає моя любов до ближнього і бажання відновити стосунки з братом.

Цар Давид після викриття його гріха, звертаючись до Бога, написав: «Цілковито обмий мене від моєї провини й очисти мене від мого гріха» (Псалом 51:4).

Бажаю, щоб ви завжди пам'ятали обітницю, записану в 1 посланні Івана 1:9: «Якщо ж визнаємо свої гріхи, то Він, вірний і праведний, щоби простити нам гріхи й очистити нас від усякої неправедності».

Після того як ми примирилися з Богом, у нас є можливість примиритися з братом і сповідати йому свій гріх. Послання Якова 5:16 говорить: «Тому визнавайте один перед одним гріхи, моліться один за одного, щоби зцілитися, бо має велику силу ревна молитва праведного».

У сповіданні гріха захована величезна сила. Якщо під час конфлікту ви згрішили, то найсильніші слова, які ви можете сказати своєму братові чи сестрі - це: «Ти пробачиш мені?»

Деякі матеріали, що використовуються в рамках цього курсу, написані Кеном Санде, засновником організації «Служіння миротворчості» (Peacemaker Ministries). Одна з його статей англійською мовою називається «Сім А сповіді». У ній розглядаються сім аспектів біблійного поняття про сповідь і йдеться про те, який вигляд має справжнє прохання про прощення. Чи завжди достатньо просто сказати: «вибач»?

Коли я кажу вам «вибачте», що це означає? Чи означає це, що справді розумію, що я зробив? Коли я кажу «пробач», чи вважаю, що був неправий? У наш час багато людей вважатимуть незручним використання фрази: «Я згрішив проти тебе», навіть коли йдеться про сповідання гріха один перед одним у церкві. Як давно хтось приходив до вас і говорив: «Я згрішив проти тебе. Чи пробачиш ти мене?» Стаття «Сім А сповіді» описує дії всіх учасників конфлікту. Автор рекомендує нам уникати слів «якщо», «але» і «може бути», тобто радить не виправдовувати свої проступки та не виправдовувати свій гріх.

Наприклад, якщо ви згрішили проти мене і я викрив вас у цьому гріху, а ви у відповідь скажете: «Браяне, я був неправий, АЛЕ, якби ти не казав так про мене, то і я б не відповів тобі погано». Ви просто переклали необхідність визнання гріха на мене і звинуватили мене у своєму власному гріху.

Визнайте, що саме ви зробили, через своє неправильне ставлення і через свої вчинки. Визнайте біль, якого завдав ваш гріх. Попросіть вибачення. Якщо ваш гріх має матеріальні наслідки, візьміть на себе відповідальність за відшкодування матеріальних збитків. Змініть свою поведінку, ставлення і вчинки. Коли просимо вибачення, то даємо людині, проти якої згрішили, можливість пробачити нам, про що ми поговоримо в наступній лекції.

Хай благословить вас Господь. Побачимося наступного разу.